

regeringen det for nødvendigt at slaa fast, at efter dens Opfattelse kan saadan Fremgangsmaade ikke anvendes i Stridigheder om Spørgsmaal, der er opstaaet inden dens Indtræden i Forbundet.

Jeg tillader mig at udtrykke Haabet om, at denne Erklæring vil blive modtaget af alle Forbundets Medlemmer i den Aand, hvori den afgives, nemlig det oprigtige Ønske om internationalt Samarbejde og Fredens Sikring for alle Nationer.

(sign.) *Maxim Litvinof,*

Folkekommissær for udenrigske Anliggender.«

I Forsamlingens Møde den 17. September forelagde Præsidenten de ovenstaaende Aktstykker, hvorefter det paa hans Forslag vedtoges straks at opføre Spørgsmaalet om Sovjetunionens Optagelse i Folkeforbundet paa Dagsordenen for den indeværende Samling og henvise dets Behandling til 6. Udvalg.

Præsidenten gav derpaa Meddelelse om følgende af Raadet for Folkenes Forbund den 15. September vedtagne Beslutning:

»Efter at være blevet gjort bekendt med den Skrivelse af 15. September 1934, som De socialistiske Raadsrepublikkers Forbund har tilstillet Forsamlingens Præsident angaaende nævnte Stats Indtræden i Folkeforbundet,

udpeger Raadet i Henhold til den Beføjelse, det har efter Pagtens Art. 4, De socialistiske Raadsrepublikkers Forbund til fast Medlem af Raadet, saa snart dets Optagelse i Folkenes Forbund er blevet vedtaget af Forsamlingen,

og opfordrer Forsamlingen til at godkende denne Beslutning.«

Under den paafølgende Forhandling i 6. Udvalg udtalte de Delegerede for Frankrig, Storbritannien, Italien, Polen, Czekoslovakiet, Kanada og Tyrkiet, at de vilde stemme for Sovjetforbundets Optagelse, hvorimod den portugisiske, den schweiziske og den hollandske Udenrigsminister, hvis Lande ikke har anerkendt Sovjetregeringen, erklærede at ville stemme imod, medens

Repræsentanterne for Argentina og Belgien, der heller ikke opretholder diplomatisk Forbindelse med Regeringen i Moskwa, vilde afholde sig fra at stemme.

Den Modstand, der saaledes kom til Orde, fik stærkest Udtryk i en Tale af den schweiziske Forbundsraad *Motta*, som fordømte den aggressive Kommunisme, der paa alle Omraader — religiøst, moralsk, politisk, socialt, økonomisk — bekæmpede de Ideer, som Schweiz efter Hr. Mottas Mening lever paa. »De fleste Stater forbyder allerede den blotte kommunistiske Propaganda, og alle betragter de den som en Statsforbrydelse, saa snart den prøver at gøre Skridtet fra Teori til Handling«. Hr. *Motta* troede ikke paa Bolchevismens Udvikling i Retning af fredeligt Samarbejde. Han mindede om Moskwaregeringens Forfølgelse af Kirke og Tro, dens Undertrykkelse af Aandsfriheden, dens Underkuelse af hele Folkeslag, dens Ophævelse af Retten til Ejendom, dens Arbejdstvang og spurgte, om Hungersnøden var et rent Naturfænomen eller Følgen af en Samfundsordning, der var fordærvet i sin Rod.

Den franske Udenrigsminister *Barthou* understregede, at Sovjetregeringen i sit Svar paa de 34 Delegationers Henvendelser utvetydigt havde erklæret, at det som Medlem af Folkeforbundet paatog sig at overholde alle Pagtens Forpligtelser. Dette var noget nyt. Han vilde som Frankrigs Repræsentant ligesom den schweiziske og den belgiske Delegerede kunne opregne en lang Række Klagepunkter imod Sovjetregeringen, og han kunde paa sit Lands Vegne forelægge en mere imponerende Fortegnelse over ubetalte Gældsposter end de. Men det var ikke derom, det drejede sig. Man maatte hæve sig over Fortidens Polemik og Modsætningen mellem Doktriner og Systemer for at se, hvad der virkelig var i Folkeforbundets og Fredens samlede Interesse. Og naar man vilde hævde Trosfrihedens Grundsætninger, stod man saa ikke stærkere, naar man i Raadet eller Forsamlingen havde Sovjetunionens Repræsentanter for sig, end naar disse stod udenfor?